

hvor vi *bør* høres, selv som de Valgnuller, vi er. Et saadant Spørgsmaal er f. Eks. den offentlige Omsorg for forbryderske og forhulede Børn.

Da for mange Aar siden en nu afdød Landstingsmand (Hr. Ploug) forfærdedes ved Tanken om, at Kvinder kunde attraa Sæde i Rigsdagen eller i de kommunale Raad, eller ønskede blot at blive *Vælgere*, saa fortalte han os, at vor rette Gerning var at drage Omsorg for Børnenes og de gamles Ve og Vel.

Og nu, da der lovgives om offentlig Forsorg for forbryderske og vanrøgtede Børn, har man i Lovforslaget dog ikke mere Brug for Kvindernes Kræfter og Forstaaelse overfor den Sag, end at det overlades til Sogneraad og Kommunalraad at vælge, om de 3 af 7 Medlemmer, som hver Kommunes „Vægeraad“ skal bestaa af, skal være Kvinder eller Mænd.

De 4 andre Pladser i Vægeraadet besættes med: 1) Politimesteren (en Mand), 2) en af Amdsraadet valgt i Underøvrigheds kredsen boende Mand, 3) Sognepræsten (en Mand) og 4) Sogneraadets Formand eller et af Kommunalbestyrelsen af dennes Midte valgt Medlem (en Mand).

Det synes, som om den Anskuelse har gjort sig gældende ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag: at „den, Vorherre giver et Embede, giver han ogsaa Forstand“.

Det er Embedet, der gør 2 af disse 4 til selvskrevne Medlemmer af et Raad, der skal tage Bestemmelser, der griber ind i Familienlivet og er af den største Betydning for Samfundslivets sunde Udvikling.

Hvis nogen paa Forhaand skulde være selvskreven til at indtage en saadan Plads, hvorfor saa ikke snarere lade det være en af Lærernes Hustruer. I al Almindelighed kan det siges, at Mødre har en mere fintmærkende Forstaaelse overfor Børn end Mænd, og en rig Erfaring i at forstaa Børns Unoder. Hos en Sognepræst har man ikke Ret til at forudsætte noget saadant.

Det forekommer mig dernæst, at der her ved *Valget**) af Vægeraad var al god Grund til at lade Kommunens Kvinder vælge ud af deres Midte en almindelig agtet, gift Kvinde med Børn.

Vil ingen af d'Hrr. Rigsdagsmænd arbejde for at skaffe os denne Valgret og Valgbarhed, da det synes at Valgloven (med Kvinders Valgret) foreløbig skal ligge i Dvale?

Men hvis dette ikke sker, kunde man i det mindste saa ikke tage Norges Lov om Valg af Vægeraad (1896) til Forbillede og sige: Kommunestyret skal vælge 5 af de 7 Medlemmer, og deraf skal 1 eller 2 være Kvinder. For 9 Aar siden gennemførte man en saadan Reform i Norge.

Bør Danmarks Kvinder derfor ikke nu kæmpe som Løver for at faa noget lignende indsat i vor Lov, for at faa Forslagets *kan* være en Kvinde, forandret til *skal* være en Kvinde, og saa faa Punkt 2 i § 1 forandret til „en af Amdsraadet, for hele Underøvrigheds kredsen, valgt og i denne boende „Kvinde“. I Forslaget staar „Mand“.

Iøvrigt tilraader jeg Kvinderne at gøre sig bekendt med Lovforslaget og med vaagen Opmærksomhed følge dets Gang gennem Tinget.

Louise Nørlund.

Vi har modtaget følgende:

Mandag den 9. ds. holdt „Politisk Kvindeforening“ sit første offentlige Møde i Studenterhuset. Efter at Frk. *Trier* var bleven valgt til Dirigent, indledede Fru *Nørlund* Mødet, hvis Dagsorden var „Lovforslaget angaaende forsømte Børn“, idet hun gav en historisk Oversigt over nævnte Lovforslag. Hvad hun fremkom med, skal ikke gives her, da Fruen ovenfor har skrevet om Æmnet. Efter hende fik Fru *Johnsen* Ordet for Oplæsning af et Indlæg. I stærkt sammentrængt Form følger her et Uddrag af samme.

„Fru Nørlund har fortalt Lovforslagets Historie, men selve Problemet har ogsaa sin Historie. Den stammer fra Halvtredsernes fænomenale Vækkelse i religiøs, særlig pietistisk Retning, og vi kan ikke forbigaa den, naar vi gaa tilbage til den Tids Kulturhistorie. Den affødte saadanne Personligheder som Stephensen paa Holsteinsminde, Borgmester Knudsen og Overlæge Brandes, hvilke sidste to, navnlig i det offentlige Liv, toge sig af denne Sags Løsning.

Borgmester Knudsen startede en lille Anstalt for nogle Børn, der i høj Grad vare misbrugte af Samfundet. Men begge disse Mænd gjorde ofte gældende i deres Syn paa Sagen, at Planen maatte gaa hen imod, under større Former, at bringe den ind under det offentlige.

Den pietistiske Side af det religiøse Liv kan siges at repræsentere Conservatismen.

Midlet „at kue Villien“, der er Kernen i Pietismen, er ogsaa raadende i Forslaget i Modsætning til de friere Anskuelsers „at styrke Villien“ for at kunne kæmpe imod og overvinde de Vanskeligheder, Livet fører med sig. Hvori ligger det.

*) Hvor Stillingen er knyttet til et Embede, er der jo intet Valg.